

המיטה המעופפת

וולפגנג פטזהולד

מי מעיר אתכם בבוקר כשאתם חייבים לקום וללכת לבית הספר או לגן ילדים? בוודאי אמא או אבא? או אולי יש לכם כבר שעון מעורר שמוציא אתכם משינת בוקר מתוקה? האם אתם קופצים ישר מהמיטה? לי לוקח זמן רב עד שאתעורר ממש. אני עדיין חולם בהקיץ כחמש דקות, מתמתח ומוציא רגל אחת מתחת השמיכה כדי לברר האם לא קר מדי בחוץ. ואז אני מסיר את השמיכה בזהירות ויוצא מתחתיה. למזלי אין לי מיטה משוגעת כזו כמו למר מאייר. השעון המעורר שלו מעיר אותו בבוקר, בערך כך "טררר". כבר רבע לשבע, והוא מוכרח להיות במשרד שלו בדיוק בשמונה. בדרך כלל הוא קופץ מיד מהמיטה שלו, ואינני מבין מה קורה לו הבוקר. היום הוא מציץ רגע מהמיטה, נותן מכה לשעון

המעורר, מתכסה שוב בשמיכה ומיד נוחר שוב. "חררר..."

תחילה לא קרה כלום, רק מחוג השעון המשיך להתקדם, עשרה לשבע, חמישה לשבע, שבע, שבע וחמשה. ולאט, לאט גם המיטה התחילה להתרגש. כבר עשרה אחרי שבע ובשעה שמונה בדיוק מר מאייר חייב להיות במשרד. אז המיטה צריכה לעזור קצת.

ראשית כל התרומם קצת הצד של הראש, אחר כל הצד של הרגליים ושוב הצד של הראש, עד שהמיטה המשוגעת התנדנדה כמו סירה בגלים. תוכלו לתאר לעצמכם שמר מאייר לא המשיך לנחור. הוא נבהל ושפשף את עיניו. אבל אל תחשבו שקפץ מיד מהמיטה. רק המיטה נרגעה והוא הסתובב לצד שני והמשיך לנחור "חררר..". אך הוא לא הכיר טוב את המיטה שלו. היא לא מוותרת. יצחקו ממנה אם לא תוציא את הבטלן מהכריות! היא התחילה להתנדנד לצדדים, פעם הנה, פעם הנה, קיבלה תנופה ובסוף הפכה את

מר מאייר לרצפה יחד עם כלי המיטה. הוא ישב שם ושוב שפשף את עיניו. אך לא היה לו כל חשק לקום. קפיצה קלה והוא שוב תחת השמיכה, כיסה בה את ראשו והמשיך לנחור. "חררר.."
איך זה אפשרי? משהו כזה עוד לא קרה למיטה בכל חייה. עוד מעט שמונה, והבחור חייב לשבת כבר במשרד. אז בבקשה.. אם הוא לא רוצה לעשות זאת בעצמו, נביא אותו לשם. והמיטה מתחילה לנוע עם מר מאייר הנוחר ביחד. היא עוברת את דלת הדירה, יורדת במדרגות לרחוב ועל הכביש יש מספיק מקום. מתחילים לנסוע!
ומר מאייר ממשיך לנחור תחת השמיכה, בלי לרגיש דבר. "חררר.."
תוכלו לתאר לעצמכם איך הופתעו נהגי המכוניות ברחוב כשראו את המיטה נוסעת ביניהם. אחדים צפרו כמו מטורפים, פעמוני החשמליות צלצלו, אבל המיטה המשיכה בלי לשים לב, ורק מחשבה אחת הייתה לה, עכשיו עשרים לשמונה ובשמונה בדיוק האיש חייב להיות במשרדו!

מר מאייר לא מרגיש כלום. הוא ממשיך לנחור תחת השמיכה. "חררר..."
הרמזור בהצטלבות רחובות מקולקל היום, ושוטר עומד ומכוון את התנועה. הוא רואה את המיטה שעוברת לידו, ופתאום מגמגם "איזה רכב זה?"
הוא שורק במשקוקית שלו ורץ אחרי המיטה. "או, משטרה" חושבת המיטה ובולמת. השוטר עובר סביב כלי הרכב המוזר הזה. אין פנסים תקינים, אין לוחית זיהוי, וגם המבנה לא לפי התקנות. ברור שאסור לתת לו להמשיך בדרך. הוא מיד יקרא לשרות גרירה.
אבל רגע, הרי הוא חייב גם לבדוק איך כלי הרכב המצחיק הזה יכול בכלל לנוע. רק ניסוי שירות קצר. הוא נשכב במיטה ו...נרדם מיד. "חררר.."
"איזה מזל" חושבת המיטה וממשיכה בדרכה. כבר עשרה לשמונה ובשמונה מר מאייר חייב לשבת במשרד. אבל עכשיו הם נתקעים בפקק תנועה. איזה מזל ביש! אחרי המיטה יושב נהג מונית עייף. הוא עבד כל הלילה ועכשיו חוזר

הביתה לנוח. האם הוא חולם כבר? מאיזה חברת
מכוניות הרכב שלפניו? הוא כבר נוהג במונית
עשרים שנה, אבל עוד לא ראה משהו כזה.

הוא יוצא מהמונית שלו וממשש את המיטה. אכן
מושבים נוחים. הלואי כאלה אצלו. היה יכול לנוח
בין משמרת למשמרת. הבה ננסה איך זה לשכב
כאן. וכבר הוא במיטה ונוחר כמו בתחרות עם מר
מאייר ועם השוטר. "חררר.."

זה נורא. השעון מראה חמשה לשמונה, ובדיוק
בשמונה האיש חייב לשבת במשרדו. המיטה
מתחילה להתעצבן. היא עולה על המדרכה, פונה
ימינה ברחוב צדדי וממשיכה.

ומה תאמרו? בדיוק בשעה שמונה היא עוברת ליד
ביתן השומר של בית חרושת למכוניות, שם מר
מאייר עובד במשרד. תוכלו לשאול את השומר
שבשער. הוא יאשר לכם זאת.

"איזה מזל" לוחשת המיטה ורוצה לצאת החוצה
לרחוב, אבל בדיוק תופס אותה גרר ומושך למוסך
התיקונים, שם, בבור, מחכה מכונאי לרכב הבא.

הוא מביט למעלה ורואה רק קפיצים. מה עליו
לעשות? הוא יוצא החוצה ובודק את הרכב
בדייקנות. איפה המנוע? ואיפה ההגה? כנראה
הכול אוטומטי וממוחשב לגמרי, בזמן שהנוסעים
שוכבים בפנים ונוחרים. לא רע! כלל לא רע
בחורים! וכבר הוא שוכב במיטה ונוחר יחד עם מר
מאייר, השוטר, ונהג המונית. "חרררר..."

אך באותו רגע מביטה המיטה על שעון המוסך. זה
איום! כבר שתי דקות אחרי שמונה והבטלן הזה
חייב היה כבר לשבת במשרדו. צריך להציל מה
שרק ניתן. והמיטה מתחילה שוב להתנדנד, פעם
הנה, פעם הנה. זה לא כל כך פשוט עם ארבעה
אנשים בפנים. אך היא בכל זאת לוקחת תנופה
והופ! כולם כבר מתגלגלים על רצפת המוסך,
המכונאי, הנהג, השוטר ומר מאייר שלנו. והם
מביטים סביב כמו מטופשים.

"סיימנו" חושבת המיטה "עשיתי את תפקידי" והיא
מתגלגלת בהנאה מהמוסך ובכוון הביתה. אבל
עכשיו היא מתקדמת בשקט, לאט, אפילו בדרך

עוקפת. נכנסת לגן ציבורי. שם השמש זורחת כל כך יפה, והיא עוד לא הייתה אף פעם בגן ציבורי. אך כשהיא מגיעה כבר הביתה, מי עומד שם לפני הדלת? מר מאייר שלנו!. רק המיטה נכנסת לבית והופ! הוא שוכב בה כבר, ומתכסה בשמיכה. ועוד רוטן "אני עושה בדיוק מה שמתחשק לי. שתדעי!" והוא נוחר שוב, חזק יותר מקודם. "חרררר...חרררר...חרררר". המיטה נעלבה מאוד. כזו כפיות טובה. זו הפעם האחרונה שהיא תוביל אותו לעבודה. אבל אני הייתי ברצון נוסע כך פעם. מובן, לא לעבודה, אבל אולי ביום אביבי דרך הגן הציבורי.